Ο ΣΑΙΞΠΗΡ ΞΑΝΑΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΟ ΧΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

JEANETTE WINTERSON

Μετάφραση: Μυρσίνη Γκανά

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η ΔΙΑΣΚΕΥΗ

ENA

Θαμπό αστέρι

Έπαιζα πιάνο στο μπαρ που έχω, και κανείς δεν έλεγε να φύγει, κι έτσι είχα καθυστερήσει περισσότερο απ' όσο θα ήθελα. Ο γιος μου είχε πει ότι θα ερχόταν να με πάρει με το αμάξι, αλλά δεν ήρθε ποτέ.

Επέστρεφα στο σπίτι, γύρω στις δύο το πρωί, μ' ένα παγωμένο μπουκάλι μπίρα να ζεσταίνεται αργά αργά στο χέρι μου. Υποτίθεται ότι απαγορεύεται να πίνεις στον δρόμο, το ξέρω, αλλά τι στο καλό, επιτρέπεται όταν έχει δουλέψει κανείς εννέα ώρες συνεχόμενες, σερβίροντας σφηνάκια όσο επικρατεί ηρεμία στο μπαρ, παίζοντας πιάνο όταν γεμίζει. Ο κόσμος πίνει περισσότερο όταν υπάρχει ζωντανή μουσική, αυτό είναι γεγονός.

Επέστρεφα στο σπίτι, όταν οι ουρανοί άνοιξαν στα δύο και η βροχή άρχισε να πέφτει σαν πάγος —ήταν πάγος—, χαλάζι μεγάλο σαν μπάλες του γκολφ και σκληρό σαν λαστιχένιο τόπι. Ο δρόμος είχε μαζέψει όλη τη ζέστη της ημέρας, της εβδομάδας, του μήνα, της εποχής. Όταν το χαλάζι χτυπούσε στο έδαφος, ήταν σαν να έριχνες παγάκια σε φριτέζα. Έμοιαζε σαν η κακοκαιρία να ανέβαινε από τον δρόμο κι όχι να κατεβαίνει από τον ουρανό. Έτρεχα μέσα σε έναν λαβύρινθο από θραύσματα πυρών χαμηλού ύψους, βρίσκοντας καταφύγιο από υπόστεγο σε υπόστεγο, ούτε που έβλεπα τα πόδια μου μες στους ατμούς και στα σφυρίγματα. Στα σκαλιά της εκκλησίας βρέθηκα για λίγο πάνω από τις αφρίζουσες φυσαλίδες. Ήμουν μούσκεμα. Τα χρήματα

στην τσέπη μου είχαν κολλήσει μεταξύ τους και τα μαλλιά μου είχαν κολλήσει στο κεφάλι μου. Σκούπισα τη βροχή από τα μάτια μου. Δάκρυα βροχής. Η γυναίκα μου ήταν νεκρή εδώ και έναν χρόνο. Δεν είχε νόημα να προσπαθήσω να βρω καταφύγιο. Ας δοκίμαζα να πάω σπίτι.

Κι έτσι έκοψα δρόμο. Δεν μ' αρέσει να παίρνω τον σύντομο δρόμο, εξαιτίας της βρεφοδόχου.

Το νοσοκομείο την εγκατέστησε πριν από έναν χρόνο. Παρακολουθούσα τους εργάτες μέρα με τη μέρα επισκεπτόμενος τη γυναίκα μου. Είδα πώς έφτιαξαν το τσιμεντένιο πλαίσιο, τοποθέτησαν το μεταλλικό κουτί μέσα στο πλαίσιο, προσάρμοσαν το πορτάκι που κλείνει ερμητικά, συνέδεσαν τη θέρμανση και το φως και τον συναγερμό. Ένας από τους εργάτες δεν ήθελε να το κάνει, έβρισκε ότι δεν ήτανε σωστό· του φαινόταν ανήθικο, μάλλον. Σημάδι των καιρών. Μα οι καιροί έχουν τόσο πολλά σημάδια, που, αν τα διαβάζαμε όλα, θα πεθαίναμε από τη στενοχώρια.

Η βρεφοδόχος είναι ασφαλής και ζεστή. Μόλις ένα μωρό βρεθεί μέσα και η πόρτα κλείσει, ένα κουδούνι χτυπά στο εσωτερικό του νοσοκομείου και δεν θα αργήσει να κατεβεί κάποια νοσοκόμα, όσο χρειάζεται η μητέρα για να απομακρυνθεί — ο δρόμος στρίβει ακριβώς εκεί. Πάει, χάθηκε.

Μια φορά είδα αυτή τη σκηνή να συμβαίνει μπροστά μου. Έτρεξα πίσω της. Φώναξα: «Κυρία!». Γύρισε. Με κοίταξε. Περάσαμε έτσι ένα δευτερόλεπτο, από αυτά που περικλείουν έναν ολόκληρο κόσμο μέσα τους — κι έπειτα ο δείκτης του ρολογιού μετακινήθηκε κι εκείνη χάθηκε.

Επέστρεψα. Η βρεφοδόχος ήταν άδεια. Μερικές μέρες αργότερα πέθανε η γυναίκα μου. Οπότε δεν επιστρέφω στο σπίτι από αυτό τον δρόμο.

Οι βρεφοδόχοι έχουν ιστορία. Δεν υπάρχει πάντοτε μια ιστορία πίσω από τις ιστορίες; Πιστεύεις ότι ζεις στο παρόν, αλλά το παρελθόν βρίσκεται ακριβώς πίσω σου σαν σκιά.

Το ερεύνησα λίγο. Στην Ευρώπη, κατά τον Μεσαίωνα, όποτε κι αν ήταν αυτό, υπήρχαν και τότε βρεφοδόχοι. Τις ονόμαζαν Παράθυρα για Βρέφη· ένα στρογγυλό παράθυρο σε κάποια γυναικεία μονή ή άλλο μοναστήρι, όπου μπορούσες να τοποθετήσεις ένα βρέφος και να ελπίζεις ότι θα το φρόντιζε ο Θεός.

Ή μπορούσες να το αφήσεις τυλιγμένο μέσα στο δάσος για να το αναθρέψουν τα τσακάλια και οι λύκοι. Να το αφήσεις χωρίς όνομα αλλά με κάτι που να ξεκινά την ιστορία.

Ένα αυτοκίνητο γλιστράει στον δρόμο προσπερνώντας με βιαστικά. Το νερό από τα ρείθρα με περιλούζει λες και δεν είμαι ήδη αρκετά βρεγμένος. Μαλάκα. Το αυτοκίνητο σταματάει — είναι ο γιος μου, ο Κλο. Μπαίνω μέσα. Μου δίνει μια πετσέτα και σκουπίζω το πρόσωπό μου, ευγνώμων και ξαφνικά κατάκοπος.

Προχωράμε μερικά τετράγωνα με το ραδιόφωνο αναμμένο. Αναφορές στα ακραία καιρικά φαινόμενα. Υπερπανσέληνος. Τεράστια κύματα στη θάλασσα, το ποτάμι ξεχειλίζει. Μη μετακινείστε. Μείνετε μέσα. Δεν πρόκειται για τον τυφώνα Κατρίνα, αλλά δεν είναι και για να βγεις βόλτα. Οι ρόδες των αυτοκινήτων που είναι παρκαρισμένα στις δυο πλευρές του δρόμου είναι

βουλιαγμένες ως τη μέση στο νερό.

Τότε το βλέπουμε.

Πιο μπροστά βρίσκεται μια μαύρη BMW 6 Series που έχει στουκάρει μετωπικά στον τοίχο. Οι πόρτες είναι ανοιχτές κι από τις δυο πλευρές. Ένα μικρό σαράβαλο είναι κολλημένο από πίσω. Δυο τύποι με κουκούλες χτυπούν έναν άλλον που είναι πεσμένος στο έδαφος. Ο γιος μου κρατάει την κόρνα πατημένη, οδηγεί καταπάνω τους, με το παράθυρο κατεβασμένο, φωνάζοντας «ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ, ΡΕ ΜΑΛΑΚΕΣ, ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ!». Το αμάξι μας γλιστράει καθώς ένας από τους άντρες μάς πυροβολεί για να χτυπήσει το μπροστινό λάστιχο. Ο γιος μου στρίβει το τιμόνι, χτυπάει το αμάξι στο κράσπεδο, στο πεζοδρόμιο. Οι τύποι με τις κουκούλες πηδούν μέσα στην BMW γδέρνοντάς την κατά μήκος του τοίχου, στέλνοντας το σαράβαλο στην άλλη μεριά του δρόμου. Ο χτυπημένος άντρας βρίσκεται στο έδαφος. Φοράει ακριβό κοστούμι. Είναι γύρω στα εξήντα. Αιμορραγεί. Το αίμα ξεπλένεται από το πρόσωπό του με τη βροχή. Κάτι λέει. Γονατίζω δίπλα του. Τα μάτια του είναι ανοιχτά. Είναι νεκρός.

Ο γιος μου με κοιτάζει —είμαι ο πατέρας του—, τι κάνουμε; Τότε ακούμε τις σειρήνες από κάπου μακριά, σαν από άλλον πλανήτη.

«Μην τον ακουμπήσεις» λέω στον γιο μου. «Κάνε όπισθεν».

«Πρέπει να περιμένουμε τους μπάτσους».

Κουνώ αρνητικά το κεφάλι μου.

Κατεβαίνουμε από το πεζοδρόμιο με το σκασμένο λάστιχο να αναπηδά και οδηγούμε αργά στον δρόμο που περνάει από το νο-

σοκομείο. Ένα ασθενοφόρο φεύγει από το γκαράζ των επειγόντων.

«Πρέπει να αλλάξω το λάστιχο».

«Σταμάτα στο πάρκινγκ του νοσοκομείου».

«Πρέπει να πούμε στους μπάτσους τι είδαμε».

«Είναι νεκρός».

Ο γιος μου σταματάει το αυτοκίνητο και πάει να πιάσει τα εργαλεία για να αλλάξει το λάστιχο. Για λίγο κάθομαι μουσκεμένος και ακίνητος στο βρεγμένο κάθισμα του αυτοκινήτου. Τα φώτα του νοσοκομείου βγαίνουν σαν λάμες από τα παράθυρα. Το σιχαίνομαι αυτό το νοσοκομείο. Κάθισα έτσι στο αυτοκίνητο αφού πέθανε η γυναίκα μου. Κοιτώντας έξω από το παρμπρίζ, χωρίς να βλέπω τίποτα. Πέρασε ολόκληρη η μέρα κι έπειτα ήρθε η νύχτα και τίποτα δεν είχε αλλάξει, διότι όλα είχαν αλλάξει.

Βγαίνω από το αυτοκίνητο. Ο γιος μου σηκώνει με τον γρύλο το αμάξι και βγάζουμε μαζί το λάστιχο. Έχει ήδη φέρει τη ρεζέρβα από το πορτμπαγκάζ. Βάζω τα δάχτυλά μου στο σκισμένο καουτσούκ του νεκρού λάστιχου και βγάζω τη σφαίρα. Δεν ξέρω τι χρειαζόμαστε τούτη τη στιγμή, πάντως όχι αυτή τη σφαίρα. Την παίρνω για να τη ρίξω στον υπόνομο στην άκρη του πεζοδρομίου.

Και τότε το βλέπω. Το φως.

Η βρεφοδόχος είναι φωτισμένη.

Για κάποιον λόγο, έχω την αίσθηση ότι όλα αυτά συνδέονται — η BMW, το σαράβαλο, ο νεκρός, το μωρό.

Διότι υπάρχει ένα μωρό.

Προχωρώ προς τη βρεφοδόχο και το σώμα μου βρίσκεται σε αργή κίνηση. Το μωρό κοιμάται, πιπιλώντας τον αντίχειρά του. Δεν έχει έρθει ακόμη κανείς. Γιατί δεν έχει έρθει ακόμη κανείς;

Συνειδητοποιώ χωρίς να το σκεφτώ ότι κρατώ τον γρύλο στο χέρι μου. Κινούμαι χωρίς να κινούμαι για να ανοίξω τη θυρίδα. Είναι εύκολο. Βγάζω το μωρό και είναι φωτεινό κι ανάλαφρο, σαν αστέρι.

WILLIAM SHAKESPEARE

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Οι εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ παρουσιάζουν το Hogarth Shakespeare Project: τα πιο αγαπημένα έργα του μεγαλύτερου δραματουργού όλων των εποχών ξαναγράφονται από σπουδαίους συγγραφείς όλου του κόσμου.

Hogarth Shakespeare

Σε μια ανεμοδαρμένη πόλη του αμερικάνικου Νότου, τη Νέα Βοημία, μια νύχτα ένας άγνωστος εγκαταλείπει ένα βρέφος στην είσοδο ενός νοσοκομείου. Είναι η μικρή Περντίτα, την οποία ο πατέρας της, τρελός από ζήλια, δεν αναγνωρίζει και εξορίζει για πάντα από τη ζωή του και από το Λονδίνο.

Δεκαεπτά χρόνια αργότερα η Περντίτα αγνοεί βασικά στοιχεία για την ταυτότητα και την καταγωγή της, αλλά σύντομα θα ανακαλύψει ποια είναι η οικογένειά της.

Η εκδοχή του σαιξπηρικού *Χειμωνιάτικου παραμυθιού* διά χειρός Jeanette Winterson αφηγείται μια σπαρακτική ιστορία για καρδιές που ράγισαν και καρδιές που γιατρεύτηκαν από τις πληγές τους, μια ιστορία για τη μανία της εκδίκησης και τη δύναμη της συγχώρεσης, μια ιστορία που αποδεικνύει πως ό,τι χάνεται δεν μένει χαμένο για πάντα.

ISBN 978-618-03-0700-9

9 786180 307009

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80700